



ימי הגאולה

י"ב-י"ג תמוז

לחיות על קידוש השם

קטעי קריאה מתוך רשימת המאסר,
שנכתבו ע"י הרבי הריי"ץ

**מבצע ההכנה
הארצי**

לימי הגאולה
י"ב-י"ג תמוז

5

אי אפשר בשעה זו ואינני
רשאי לחשוב מחשבות
כאלו הפועלות נמיכות
רוח. פה אין מקום לעצבות
ושפלות, המקום והזמן
דורשים חסדי השם

י ת ב ר ך

ועזרתו באומץ לב והגבהת רוח,
ועם זה לשים דעת ולב על כל
פרטי השגחה העליונה, שיכולים
לבוא רק מתוך בהתבוננות של
מרירות והסתכלות בציור פני קודש
הקודשים, כ"ק אדמו"ר...



פטיא, אחד הממונים אינו חמוש ואיננו מקושט
בתכשיטי חבלה, כי אם מראהו העצמי כשד
משחית, גובהו ממוצע, אבל פניו נלהבים וקולו
כארי, ופטיא זה, הולך לפני, להורות לי הדרך.
"מה אתה צולע?", שואל פטיא, "האם האוויר של
שפאלערנא (בית הכלא) פגע בך?"

אנכי, אשר בגלל הפצע קשה לי ההילוך במאד,
ועל כל צעד וצעד עמדתי לנוח. מרגיש הנני זוב
דם, כאב גדול ולבי מתכווץ.

"מדוע פניך לבנות?", שואל פטיא, "האם גם אתה
חולה?"

אנכי לא אוכל להגיד אשר דבריו לא עשו עלי
שום רושם, אלא חושב הייתי איזה מסר אפשר
לקחת מדיבורו זה.

יודעים אנחנו כולנו, את אשר הגיד כ"ק מורנו
הבעל שם טוב, אשר כל דיבור והגה, כל מראה
ותבנית, אשר האדם רואה ושומע, הוא הוראה על
ענין בעבודה. מובן כי דיבור כזה יכול ועלול לעורר
רגש של תשובה, יראת שמים, השגחה פרטית,
ואמונה ובטחון. אבל גם שם ישנו יצר הרע, השטן
המרקד, שמעכב מלהיות כמו שצריכים להיות.

זוהי בקשתנו מהשם יתברך, שיתן לנו התוקף
הנכון שלא נרתע מפני ייסורי הגוף, ואדרבה
לקבלם בשמחה, וכל עונש ח"ו המוטל עלינו
בשביל החזקת 'חדר' ללימוד התורה ולקיום
המצוות יוסיף לנו התחזקות בחיזוק היהדות.

4

עודני מביט על כל הנעשה
בחדר זה, מדור ראשון של
גיהנום, ואחד מהחיילים
הניף ידו ומרמז לי ללכת
לקצה אחד השולחנות, מול
אחת המזכירות אשר זה
עתה גמרה מלאכתה עם
אחד האסירים.

"הנה לכם דף שאלות" - אומרת המזכירה "וכתבו
מענה ברורה על כל שאלה הנשאלת בזה".

"אין לי מה לכתוב" - עניתי, "כל האמור בדף זה
אינו מתייחס אלי ואין לי מה לענות עליו".

המזכירה לוקחת הדף וכותבת שם כינוי, כתובת
ושואלת: "מה התואר שלכם?"

ואומר: "אנכי אזרח נכבד לדורותיו".

המזכירה: "מה מעשיכם?"

השבת: "אנכי עוסק בלימודים. לימוד המחקר
האלוקי הנקרא בשם חסידות ולימוד ידיעות
הלכות והמצוות על פי דת ישראל".

המזכירה: "דת? מחקר אלקי?"

השבת: "כן, מחקר אלקי. קל אחד ברא ויצר
את הכל ומנהיג את עולמו עם כל ברואי, הרמש
הרומש בים, תולע קטן במדבר שמם והאנשים
החיים בשוב".

"מה לי לעשות?" - שואלת המזכירה לעצמה,
"אינני יכולה לכתוב דברים כאלה. עלי לשאול
כל שאלה האמורה בזה, ואת המענה עלי לכתוב.
ודברים כאלו - אלוקים, דת, מצוות, אינני יכולה
לכתוב".

אחד הפקידים קרב אל השולחן, הסתכל בדף
ופנה אליי: "הלא בדף זה לא עניתם על השאלות
מאומה, עליכם למלאותו כולו".

אמרתי: "אנכי הרבי

שניאורסאהן בן הרבי

המפורסם מליובאוויטש,

תוארו אזרח נכבד לדורותיו,

נולד בליובאוויטש, למד

בישיבה, גר כשמונה וחצי

שנה ברוסטוב, וכשלושה שנים

בלענינגראד. עוסק בלימודים:

לימוד מחקר אלקי, חסידות ובירורי

הלכות ומצוות דת ישראל, וכמו כל

היהודים שומרי דת אין לי שום יחס אל

פוליטיקה ויותר אין לי מה לכתוב".



נטלתי את ידי לאכול סעודת ערב עם בני ביתי. לפתע צלצל הפעמון ברעש גדול, הפתח נפתח ושני אנשים באו במרוצה וברעש גדול לחדר האוכל וקראו: "אנחנו חיילי הֶקְסֶטֶפוֹ. מי הוא שניאורסון? ואיה הוא?"

עודם מדברים ופלוגת אנשים חמושים באה לחדר. כשעה ומחצה עשו בבית, הלכו מחדר לחדר ויחפשו. כאשר סיימו הודיעו לי כי נאסר הנני...

בשעה זו חכו לבואה של העגלה להובילני לבית האסורים הַשְּׁפֶלְרִנִי. השם 'שְׁפֶלְרִנִי' ידוע לכל. הכל יודעים כי 'שְׁפֶלְרִנִי' הוא דבר מאיים, השם בעצמו מטיל אימה פחד וחרדה. וכשמזכירים 'שְׁפֶלְרִנִי' הכל ברור, ומפורסם אִימתו של בית האסורים אשר ברחוב ההוא, הנקרא בפי כל בשם 'שפאלערקע'.

"מה עלינו לעשות?" - שואל חתני הרש"ג - "הגידו לנו דעתכם מה לעשות?"

"מה לעשות?" - עניתי - "ראש וראשונה להודיע באהל כ"ק אאמ"ר (מקום קבורתו של הרש"ב), להודיע בליובאוויטש (שם נטמן הצמח צדק והמהר"ש), ניעזין (שם נטמן אדמו"ר האמצעי) והאדין (שם נטמן אדמו"ר הזקן). לבקש מאת אנ"ש להגיד תהלים בבתי כנסיות בימים הראשונים... **ולכל לראש להודיע לכל מקומות הלמוד אשר לא יפריעו ח"ו מלאכת הקדש**, ובטח עתה יכבד עוד יותר קבלת הכספים, כי הפחד והיראה יפול על כל העוסקים בזה בחפץ ורצון, ומה גם אלו העוסקים

על פי הכרח וכפייה, שימצאו טעם נכון ליסוג אחר. על כן עליכם לדעת פקודתי החזקה אשר מבלי להתחשב עם החובות, **תשתדלו להשיג עוד כסף בגמ"ח ותשלחו העזר הדרוש לכל מקום של לימוד ותדעו כי עד אשר ישיבני השם יתברך לביתי עליכם למלאות גם את מלאכתי בסדר מסודר.**



נישקתי את מזוזת הבית וישבתי על אחד הספסלים, להמתין לכרכרה. חפצי הונחו בתרמיל, ביניהם תפילין, טלית, סדור,



תהלים, תניא ושאר חפצי. החפצים לא חפצתי לשאת אותם בעצמי ונתתי אותם בידי אחד השומרים החמושים, ויקפוץ לולב (קומוניסט מ'המחלקה היהודית' צאצא למשפחה חבד"ית) ויקח את החפצים ויאמר: "תנו לי את החבילה, אני אשא אותה. חסידים נשאים חסידים. סבי היה נושא את החבילות אצל סבכם, ואני אשא את החבילה שלכם."

לקחתי את התרמיל מידו ואומר: "סבכם הוא חסיד ולכן זכה לשאת את חבילותיו של סבי, להיכן שסבי הלך. אתם רוצים לשאת את חבילתי, שאני אלך למקום שאתם רוצים שאלך. לא, זה לא יכול להיות. בדרככם לא אלך, **אם כי האמת היא שחסידי נותרים חסידים**."

ואקח את תרמילי ואתן אותו על יד השומר כבתחילה, ואנשק את מזוזת הבית ואצא עם חבורת המלווים החמושים מלפני, מימיני, משמאלי ומאחורי.

עודני הולך במדרגות הבית ואשמע קול בני ביתי יחיו מתחננים: "תנו לנו ללכת ללוות את בני, בעלי, אבינו עד החצר, עד המרכבה". ואפנה לאחורי ואראה והנה חייל עוצר בעדם מלכת. ואקרא בקול אל הפקיד "לולב מדוע אינם נותנים להם ללכת ללוותני, האם יש לכם רשות על זה?"

קולי הבטוח ודברי הברורים עשו עליו רושם חזק, ויפקוד על החייל כי ייתן לבני הבית יחיו ללכת, והולכים אנחנו כולנו יחדיו עד כי יכולתי לדבר עם חתני רש"ג שיחי' דברים אחדים.

"איה הבטחתכם?" אמרתי לנחמנסאהן (גם הוא קומוניסט מ'המחלקה היהודית') "הבטחתם לי אשר תתנו לי להניח תפילין ולהתפלל, ומדוע לא אמרתם לי בעודי במעוני כי

לא תתנו לי להתפלל. מי עיכב על ידכם להגיד את האמת, ממי יראתם ומדוע הבטחתם לי נאמנה?"... צעד אחר צעד ובמנוחה בין קומה לקומה, הולך הנני בכבדות במדרגות בית הכלא. נחמנסאהן הולך לפני ויפנה אלי ופניו בווערים כלפידים ויאמר: "עוד טרם דרכתם על המפתח, וכבר אתם באים בדרישות כאלו, הטרם תדעו חוקי האסירים. קודם כל תבואו אל המזכירות, תמלאו חובת האסיר לענות על כל השאלות ואחרי כן, בבואכם אל חדר כלאכם, שמה תתפללו. חושב הנני אשר בעוד שעה תשכחו את הכל ותחכימו לדעת את המצב האמתי שלכם, ולא תוסיפו לדרוש הבלים כאלו."

אנכי לא עניתיו מאומה, רק הבטתי בו במבט כזה אשר פילח את כליותיו ופעל עליו יותר מאיזה טענה שתהיה.

לאחר הרישום, לקחו אותי אל הקומה הראשונה, ואמרו לי לחכות באיזה חדר. והנה נפתח הדלת והפקיד שואל: "הילקוט הזה הוא שלכם?"

"כן", עונה הנני, "אלה שלי, ואפשר תתנו לי הרשות להתפלל ולהניח תפילין ברשותכם?"

"לא" - עונה הפקיד כבעס גדול.

הולכים אנחנו לימין השער אל מבוא חשוך, מואר בנרות קטעים ומתחיל הנני להתחנן אל השומר כי ירשה לי להניח תפילין. "תן לי חמישה רגעים, שלושה רגעים ורק אכרוך התפילין לרגעים אחדים."

מכיוון שראיתי אשר לא ירשני החלטתי להניח התפילין תוך כדי הליכה. הנחתי את התפילין של יד, ולא הספקתי להניח את התפילין של ראש ויכני וידחפני הפקיד אל הסולם, ואפול מכל המדרגות.

